

Elia - Nummer Zes

Tien Beproevingen

Jeff Pippenger

2023-10-05

Wij hebben de symboliek van Elia behandeld en gebruiken nu de geschiedenissen van de berg Karmel en de berg Sinaï om een voortschrijdend beproevingsproces voor de hoorn van het protestantisme te illustreren, alsook een voortschrijdende politieke ontwikkeling voor de hoorn van het republicanisme die parallel loopt aan de hoorn van het protestantisme.

Het vorige artikel behandelde de opstand van Numeri hoofdstuk dertien en veertien, die de tiende en laatste beproeving van het oude Israël na hun doortocht door de Rode Zee markeert. Deze geschiedenis stemt overeen met de beginnende beweging van de Milleritische geschiedenis, maar ook met de geschiedenis van Gods afsluitende beweging. Het werk van alle drie de engelen van Openbaring veertien wordt volbracht door een beweging aan het begin en een beweging aan het einde.

„De engel die zich verenigt in de verkondiging van de boodschap van de derde engel, moet de gehele aarde verlichten met zijn heerlijkheid. Hier wordt een werk van wereldwijde omvang en ongekende kracht voorzeggd. De adventbeweging van 1840–44 was een heerlijke openbaring van de macht van God; de boodschap van de eerste engel werd gebracht naar iedere zendingspost in de wereld, en in sommige landen was er de grootste godsdienstige belangstelling die in enig land sinds de Reformatie van de zestiende eeuw is waargenomen; maar deze zullen worden overtroffen door de machtige beweging onder de laatste waarschuwing van de derde engel.” *The Great Controversy*, 611.

Tussen de geschiedenis van de beginbeweging en de eindbeweging vinden wij de geschiedenis van de gemeente van Laodicea. De engel die de aarde verlicht met zijn heerlijkheid, wordt duidelijk geïdentificeerd als een beweging, niet als een kerk.

“Van Babylon, ten tijde dat het in deze profetie in het zicht wordt gebracht, wordt verklaard: ‘Want haar zonden reiken tot aan de hemel, en God heeft haar ongerechtigheden gedachtig geworden.’ Openbaring 18:5. Zij heeft de maat van haar schuld volgemaakt, en het verderf staat op het punt over haar te komen. Maar God heeft nog steeds een volk in Babylon; en vóór de voltrekking van Zijn oordelen moeten deze getrouwen eruit geroepen worden, opdat zij geen deel hebben aan haar zonden en ‘niet ontvangen van haar plagen.’ Daarom de beweging die wordt gesymboliseerd door de engel die uit de hemel neerdaalt, de aarde verlicht met zijn heerlijkheid en met krachtige stem luid roept, terwijl hij de zonden van Babylon aankondigt. In verband met zijn boodschap wordt de oproep gehoord: ‘Ga uit van haar, Mijn volk.’ Deze aankondigingen, verenigd met de boodschap van de derde engel, vormen de laatste waarschuwing die aan de inwoners van de aarde moet worden gegeven.” *De Grote Strijd*, 604.

Alle profeten stemmen met elkander overeen, en zij duiden alle „de laatste dagen” nauwkeuriger aan dan de dagen waarin de profetieën werden verkondigd. Als voorbeeld van dit verschijnsel werd

en wordt de engel van Openbaring achttien voorafgebeeld door de engel van Openbaring tien. Beiden verlichten de aarde met haar heerlijkheid wanneer hij nederdaalt. Zuster White duidt de eerste engel aan in het boek *Early Writings*.

„Jezus gaf een machtige engel opdracht neer te dalen en de bewoners van de aarde te waarschuwen zich voor te bereiden op Zijn tweede verschijning. Toen de engel de tegenwoordigheid van Jezus in de hemel verliet, ging een buitengewoon helder en heerlijk licht vóór hem uit. Mij werd gezegd dat het zijn zending was de aarde met zijn heerlijkheid te verlichten en de mens te waarschuwen voor de komende toorn van God.” *Early Writings*, 245.

Die engel van Openbaring achttien daalde neer op 11 september 2001. Hij was vooraf uitgebeeld door de engel die neerdaalde op 11 augustus 1840. In Jesaja hoofdstuk zes wordt aan Jesaja de tempel in de hemel en Gods heerlijkheid getoond. In vers drie van hoofdstuk zes wordt vastgesteld dat de gehele aarde vol is van Gods heerlijkheid. Dat geschiedt wanneer de engel van Openbaring achttien neerdaalt.

En na deze dingen zag ik een andere engel uit de hemel neerdalen, bekleed met grote macht; en de aarde werd verlicht door zijn heerlijkheid. Openbaring 18:1.

Vers drie van Jesaja zes duidt dezelfde geschiedenis aan.

En de een riep tot de ander en zei: Heilig, heilig, heilig is de HEERE der heerscharen; de ganse aarde is van Zijn heerlijkheid vol. Jesaja 6:3.

Zuster White brengt Jesaja's visioen van het heiligdom samen met de beweging van Openbaring achttien.

“De serafs vóór de troon zijn zo vervuld van eerbiedige ontzag bij het aanschouwen van de heerlijkheid van God, dat zij geen enkel ogenblik op zichzelf zien met zelfvoldaanheid, of met bewondering voor zichzelf of voor elkander. Hun lof en heerlijkheid zijn voor de Here der heerscharen, die hoog en verheven is, en wiens zomen van heerlijkheid de tempel vervullen. Wanneer zij de toekomst zien, waarin de gehele aarde vervuld zal zijn van zijn heerlijkheid, weerklinkt het zegevierende loflied van de een tot de ander in welluidende zang: ‘Heilig, heilig, heilig, is de Here der heerscharen.’ Zij zijn ten volle tevreden God te verheerlijken; en in zijn tegenwoordigheid, onder zijn glimlach van goedkeuring, wensen zij niets meer. In het dragen van zijn beeld, in het verrichten van zijn dienst en in het aanbidden van Hem, wordt hun hoogste eerzucht ten volle vervuld.”

„Het gezicht dat aan Jesaja werd gegeven, stelt de toestand van Gods volk in de laatste dagen voor.” *Review and Herald*, 22 december 1896.

Johannes in Openbaring hoofdstuk tien en ook in hoofdstuk achttien, en Jesaja in hoofdstuk zes, met inbegrip van het commentaar van Zuster White, plaatsen al deze voorstellingen van de aarde die verlicht wordt met Gods heerlijkheid op hetzelfde punt in de geschiedenis. De gehele aarde was getuige van de gebeurtenissen die plaatsvonden op 11 september 2001. De voortschrijdende geschiedenis van de Milleritische beweging, die in 1863 werd afgesloten, vormde een type van de geschiedenis wanneer de machtige engel van Openbaring achttien neerdaalt, samen met de

geschiedenis die verbonden is met de engel die neerdaalde in Openbaring hoofdstuk tien. Nu deze inleidende uitgangspunten zijn vastgesteld, zullen wij terugkeren naar het beproevingsproces dat in Numeri hoofdstuk veertien wordt voorgesteld. Nadat Mozes had voorbede gedaan voor de rebellen die naar Egypte wensten terug te keren en Jozua en Kaleb wilden stenigen, aanvaardt God de voorbede van Mozes.

En de HEERE zei: Ik heb vergeven naar uw woord; maar zo waarachtig als Ik leef, de ganse aarde zal met de heerlijkheid des HEEREN vervuld worden. Omdat al die mannen die Mijn heerlijkheid gezien hebben, en Mijn tekenen die Ik in Egypte en in de woestijn gedaan heb, en Mij nu deze tienmaal verzocht hebben en naar Mijn stem niet geluisterd hebben, voorzeker, zij zullen het land niet zien dat Ik hun vaders gezwoeren heb; ook zal niemand van hen die Mij getergd hebben, het zien. Maar Mijn knecht Kaleb, omdat er een andere geest met hem geweest is en hij Mij volkomen gevolgd heeft, hem zal Ik brengen in het land waarin hij gekomen is; en zijn nageslacht zal het bezitten. Numeri 14:20–24.

De geschiedenis die hier in Numeri veertien wordt weergegeven, is de laatste beproeving voor het oude Israël, en hun falen bezegelde voor hen de dood in de woestijn gedurende de daaropvolgende veertig jaren. Deze geschiedenis houdt rechtstreeks verband met Openbaring achttien, want daar verkondigde God dat, „zo waarachtig als” God leeft, „de ganse aarde zal worden vervuld met de heerlijkheid des HEEREN.” Het is een zeer krachtige uitspraak die God in dit historisch verslag plaatst, en daardoor beklemtoont Hij dat de geschiedenis die in Numeri hoofdstuk dertien en veertien wordt voorgesteld, vooruitwees naar de machtige beweging van de engel van Openbaring achttien. Omdat Openbaring achttien het einde van het overblijfselvolk van God is, wordt ook het begin van het overblijfselvolk van God uitgebeeld in de passage die wij in het boek Numeri beschouwen.

Op 11 augustus 1840, bij de vervulling van een islamitische profetie van het tweede wee, werd het voormalige uitverkoren verbondsvolk beproefd door de boodschap van Elia, die zojuist als juist was bewezen.

Op 11 september 2001 markeerde het voormalige uitverkoren verbondsvolk, bij de vervulling van een islamitische profetie van het derde wee, het begin van het oordeel over de levenden als de boodschap van Elia, die zojuist als juist was bewezen.

De Elia-boodschap van de Milleritische geschiedenis werd geplaatst binnen de context van profetische tijd. De Elia-boodschap op 11 september 2001 werd geplaatst binnen de context van de herhaling van de geschiedenis. 11 september 2001 herhaalde de geschiedenis van 11 augustus 1840, want beide data vertegenwoordigen een vervulling van een profetie betreffende de islam, en beide markeren de nederdaling van de engel, van wie Zuster White zei dat hij „niemand minder is dan Jezus Christus”. Hoewel Zuster White nooit zegt dat de engel van Openbaring achttien „niemand minder was dan Jezus Christus”, zoals zij wel zegt van de engel van Openbaring tien, verlicht de engel van Openbaring achttien de aarde met „zijn” heerlijkheid, en de Schriften maken duidelijk dat het de heerlijkheid van Jezus Christus is die de aarde verlicht.

Het werktuig van oordeel dat in het begin de beproeving van de protestanten teweegbracht, was de Milleritische beweging, zoals voorgesteld door Elia. Het werktuig van oordeel dat aan het einde de beproeving van het Zevendedagsadventisme teweegbrengt, is de Elia-beweging, zoals voorgesteld door de honderd vierenveertigduizend. Het symbool van Elia heeft meer dan één betekenis, en hoewel hij Miller en de Milleritische beweging voorstelt, stelt hij ook de honderd vierenveertigduizend voor.

‘Mozes op de berg der verheerlijking was een getuige van Christus’ overwinning over zonde en dood. Hij vertegenwoordigde hen die bij de opstanding der rechtvaardigen uit het graf zullen voortkomen. Elia, die zonder de dood te zien naar de hemel was opgenomen, vertegenwoordigde hen die bij Christus’ tweede komst levend op de aarde zullen zijn, en die zullen worden „veranderd, in een ogenblik, in een oogwenk, bij de laatste bazuin”; wanneer „dit sterfelijke onsterfelijke moet aandoen” en „dit vergankelijke onvergankelijkheid moet aandoen.” 1 Korinthe 15:51-53. Jezus was bekleed met het licht des hemels, zoals Hij zal verschijnen wanneer Hij „ten tweeden male zonder zonde gezien [zal] worden van degenen, die Hem verwachten tot zaligheid.” Want Hij zal komen „in de heerlijkheid Zijns Vaders, met de heilige engelen.” Hebréeën 9:28; Markus 8:38. De belofte van de Heiland aan de discipelen werd nu vervuld. Op de berg werd het toekomstige koninkrijk der heerlijkheid in het klein voorgesteld,—Christus de Koning, Mozes als vertegenwoordiger van de opgewekte heiligen, en Elia van hen die opgenomen zijn.’ *The Desire of Ages*, 412.

Het verbondsvolk dat wordt voorbijgegaan, vormt de meerderheid in de verhouding van tien tot twee. Velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren. Het falen bij de tiende beproeving berustte op de vraag of het kwade verslag dan wel het goede verslag van het Beloofde Land werd verworpen of aangenomen. Zo toont de hier geïllustreerde geschiedenis aan dat overwinning of nederlaag in de voortschrijdende geschiedenis van beproeving berust op een keuze tussen twee methodologieën die dezelfde informatie uitleggen.

Alle twaalf verspieders zagen het Beloofde Land, maar er werden twee verschillende conclusies getrokken met betrekking tot wat het Beloofde Land vertegenwoordigde. Het ene verslag werd ingegeven door menselijke vrees, het andere door geloof. Het ene openbaarde een verlangen om de leiding van God te verwerpen en terug te keren naar de Egyptische slavernij, en het andere verslag openbaarde een verlangen om de leiding van God te vertrouwen en voorwaarts te trekken het Beloofde Land binnen.

In de Milleritische beweging koos de meerderheid er eveneens voor terug te keren tot de slavernij van Babylon en haar dochters te worden; en dit was de openbaring van hun besluit om de profetische boodschap van de eerste engel te verwerpen. De getrouwe Millerieten kozen ervoor de profetische boodschap van de eerste engel te volgen, zelfs na het schijnbare falen bij de eerste teleurstelling in het voorjaar van 1844. De geschiedenis van Numeri stelt twee verschillende „verslagen” van de twaalf verspieders voor, die twee verschillende analyses van dezelfde profetische boodschap vertegenwoordigen. In 1863 aanvaardde het Laodiceïsche adventisme geen profetische boodschap; het verwierp een voorheen gevestigde profetische boodschap. In 1863 keerde het Laodiceïsche adventisme terug tot en aanvaardde het de bijbelse methodologie die zich

gedurende heel zijn bediening tegen William Miller had verzet. Degenen die de profetische boodschap verwierpen en verlangden naar een terugkeer tot slavernij, werden voorgesteld door de opstandelingen van Numeri veertien, die uiteindelijk in de woestijn stierven.

Het getal tien heeft, wanneer het als symbool wordt beschouwd, evenals alle symbolen meer dan één betekenis. De symbolische betekenis ervan moet worden verstaan vanuit de context van het gedeelte waarin het voorkomt. „Tien” kan als symbool vervolging aanduiden. Het kan een beproeving aanduiden. Het kan de tienvoudige unie van de koningen van Europa, de noordelijke stammen van Israël en de Verenigde Naties aanduiden. In de gemeente van Smyrna zou Gods volk tien dagen verdrukking hebben.

Vrees niets van hetgeen gij lijden zult; zie, de duivel zal sommigen van u in de gevangenis werpen, opdat gij beproefd wordt; en gij zult verdrukking hebben tien dagen. Wees getrouw tot de dood, en Ik zal u de kroon des levens geven. Openbaring 2:10.

De geschiedschrijvers wijzen in de geschiedenis van Smyrna op de vervolging die door Diocletianus werd uitgevoerd, omdat dit de zwaarste vervolging in de geschiedenis van Smyrna was, en zij duurde tien jaar. Andere geschiedschrijvers onderscheiden tien verschillende vervolgingen in de geschiedenis van Smyrna. Hoe het ook zij, zij werden uitgevoerd door het keizerlijke Rome, dat in Daniël zeven wordt voorgesteld door tien horens. Die tien koningen waren de koningen, getypeerd door Achab, die hoererij bedreef met het pausdom, en zij waren het werktuig van vervolging dat het pausdom gebruikte om de slachting gedurende de Donkere Middeleeuwen te voltrekken. „Tien” vertegenwoordigt de staatsmacht die de vervolging ten behoeve van Izebel ten uitvoer brengt. In Daniël hoofdstuk één symboliseert „tien” een periode van beproeving.

Stel toch uw dienaren, ik bid u, tien dagen op de proef; en laat men ons peulvruchten te eten en water te drinken geven. Laat daarna ons uiterlijk vóór u gezien worden, en het uiterlijk van de jongelingen die van de spijs van de koning eten; en handel dan met uw dienaren naar hetgeen gij ziet. Toen stemde hij in deze zaak met hen in en stelde hen tien dagen op de proef. En aan het einde van tien dagen bleek hun uiterlijk schoner en waren zij welgedaner van lichaam dan al de jongelingen die van de spijs van de koning aten. Daniël 1:12–15.

In Numeri veertien had het oude Israël God tienmaal getergd, wat tien beproevingen gedurende een bepaalde tijdsperiode vertegenwoordigde.

Maar zo waarachtig als Ik leef, de ganse aarde zal met de heerlijkheid des HEEREN vervuld worden. Omdat al die mannen die Mijn heerlijkheid hebben gezien en Mijn wonderen, die Ik in Egypte en in de woestijn gedaan heb, en Mij nu deze tienmaal verzocht hebben en naar Mijn stem niet gehoord hebben. Numeri 14:21, 22.

Wanneer u op het internet zou zoeken naar het begrip van welke specifieke opstanden de negen opstanden of mislukte beproevingen vertegenwoordigen vanaf de verlossing aan de Rode Zee tot aan de tiende beproeving, zult u enkele variaties aantreffen in de vraag welke van de misstappen van het oude Israël als een van die tien beproevingen moet worden aangemerkt. Ik stel dat de verlossing aan de Rode Zee, die uitdrukkelijk is geïdentificeerd als overeenkomend met 22 oktober

1844, het begin van de tien beproevingen vormt, en derhalve de plaats is om te beginnen met het tellen van de beproevingen die zich van 1844 tot 1863 voordeden. Er was een voortschrijdend beproevingsproces dat in 1798 begon, toen het boek Daniël werd ontzegeld, en dat proces bestreek de geschiedenis van de boodschappen van de eerste en de tweede engel, die hun voltooiing bereikten bij de komst van de derde engel op 22 oktober 1844.

“In Minneapolis gaf God aan Zijn volk kostbare juwelen van waarheid in nieuwe omljstingen. Dit licht uit de hemel werd door sommigen verworpen met alle halsstarrigheid die de Joden aan de dag legden bij het verwerpen van Christus, en er werd veel gesproken over het vasthouden aan de oude grenspalen. Maar er waren bewijzen dat zij niet wisten wat de oude grenspalen waren. Er was bewijs en er was redenering uit het Woord die zich aan het geweten aanbeval; maar de gedachten van mensen waren vastgezet, verzegeld tegen de toegang van het licht, omdat zij hadden besloten dat het een gevaarlijke dwaling was die de ‘oude grenspalen’ verwijderde, terwijl er geen enkele pin van de oude grenspalen werd verzet, maar zij verdraaide opvattingen hadden van wat de oude grenspalen vormde.

„Het verstrijken van de tijd in 1844 was een periode van grote gebeurtenissen, die voor onze verbaasde ogen de reiniging van het heiligdom, die in de hemel plaatsvond, ontsloot, en die beslissende betrekking had op Gods volk op aarde, [alsook] de boodschappen van de eerste en de tweede engel en de derde, die de banier ontrolden waarop geschreven stond: ‘De geboden van God en het geloof van Jezus.’ Een van de wegwijzers onder deze boodschap was de tempel van God, door Zijn waarheidlievende volk in de hemel gezien, en de ark die de wet van God bevatte. Het licht van de sabbat van het vierde gebod liet zijn sterke stralen schijnen op het pad van de overtreders van Gods wet. De niet-onsterfelijkheid van de goddelozen is een oude wegwijzer. Ik kan mij niets anders voor de geest halen dat onder de noemer van de oude wegwijzers zou kunnen vallen. Heel dit geroep over het veranderen van de oude wegwijzers is geheel denkbeeldig.” The 1888 Materials, 518.

Op 22 oktober 1844 kwam de derde engel aan met een boodschap in zijn hand.

„Toen de bediening van Jezus in het heilige ten einde liep, en Hij het Allerheiligste binnenging en stond voor de ark die de wet van God bevatte, zond Hij een andere machtige engel met een derde boodschap naar de wereld. Een perkamentrol werd in de hand van de engel gelegd, en toen hij in macht en majesteit naar de aarde neerdaalde, verkondigde hij een ontzagwekkende waarschuwing, met de vreselijkste bedreiging die ooit aan de mens is gebracht.” Early Writings, 254.

Op 22 oktober 1844 daalde een engel neer met een perkamentrol in zijn hand, die Gods volk moest eten. De leerstellingen van de „wegwijzers” die vervolgens worden aangeduid, moesten òf gegeten en aanvaard, òf verworpen en niet gegeten worden. Toen de derde engel aankwam met de perkamentrol in zijn hand, vertegenwoordigde de boodschap binnen de rol zes beproevende waarheden. Die zes beproevingen werden aangeduid als het „verstrijken van de tijd”, waarmee de profetie van de tweeduizend driehonderd jaar werd voorgesteld; het oordeel, voorgesteld als „de reiniging van het heiligdom”; de boodschappen van de drie engelen; „de wet van God”; „de sabbat”; en de toestand van de doden, voorgesteld als de „niet-onsterfelijkheid van de ziel.”

Die zes waarheden hangen uiteraard met elkaar samen, maar zij werden ieder afzonderlijk als bakens aangeduid. Sommigen wensden het verstrijken van de tijd wellicht niet in deze lijst op te nemen, maar velen verwierpen klaarblijkelijk de waarheid dat 22 oktober 1844 een werkelijke vervulling van de profetie was. Zij faalden in die beproeving, wat hen uiteraard verhinderde te worstelen met de beproevingen die daarop volgden. Gods beproevingsproces is herhaaldelijk aangetoond als een voortschrijdend proces dat overwinning vereist op de beproeving die u eerst ontvangt, voordat u betrokken kunt worden bij de daaropvolgende beproeving.

„Toen wij begonnen het licht aangaande de sabbatkwestie te verkondigen, hadden wij geen duidelijk omljnd begrip van de boodschap van de derde engel van Openbaring 14:9–12. De last van ons getuigenis, wanneer wij voor het volk verschenen, was dat de grote tweede-advents beweging uit God was, dat de eerste en tweede boodschappen waren uitgegaan, en dat de derde nog gegeven moest worden. Wij zagen dat de derde boodschap eindigde met de woorden: ‘Hier is de volharding der heiligen; hier zijn zij die de geboden van God en het geloof van Jezus bewaren.’ En wij zagen even duidelijk als wij nu zien dat deze profetische woorden op een sabbathervorming wezen; maar wat de in de boodschap genoemde aanbidding van het beest was, of wat het beeld en het merkteken van het beest waren, daaromtrent hadden wij geen bepaald standpunt.

“God liet door Zijn Heilige Geest het licht op Zijn dienaren schijnen, en het onderwerp ontsloot zich geleidelijk aan hun verstand. Er waren veel studie en bezorgde zorg voor nodig om het te doorvorsen, schakel na schakel. Door zorg, bezorgdheid en onafgebroken arbeid is het werk voortgegaan, totdat de grote waarheden van onze boodschap, een helder, samenhangend, volmaakt geheel, aan de wereld zijn gegeven.

‘Ik heb reeds gesproken over mijn kennismaking met ouderling Bates. Ik bevond hem een waarlijk christelijk heer, hoffelijk en vriendelijk. Hij behandelde mij zo teder alsof ik zijn eigen kind was. De eerste keer dat hij mij hoorde spreken, toonde hij diepe belangstelling. Nadat ik had opgehouden met spreken, stond hij op en zei: “Ik ben een ongelovige Thomas. Ik geloof niet in gezichten. Maar als ik kon geloven dat de getuigenis die de zuster vanavond heeft meegedeeld inderdaad de stem van God tot ons was, dan zou ik de gelukkigste man op aarde zijn. Mijn hart is diep bewogen. Ik geloof dat de spreekster oprecht is, maar ik kan niet verklaren hoe het komt dat haar de wonderbare dingen zijn getoond die zij ons heeft meegedeeld.”’

„Enkele maanden na mijn huwelijk woonde ik samen met mijn echtgenoot een conferentie bij in Topsham, Maine, waar ouderling Bates aanwezig was. Hij geloofde toen nog niet volledig dat mijn visioenen van God waren. Die bijeenkomst was een tijd van grote belangstelling. De Geest van God rustte op mij; ik werd opgenomen in een visioen van Gods heerlijkheid en kreeg voor het eerst een blik op andere planeten. Nadat ik uit het visioen was gekomen, vertelde ik wat ik had gezien. Ouderling B. vroeg toen of ik sterrenkunde had bestudeerd. Ik zei hem dat ik mij niet kon herinneren ooit een sterrenkundeboek te hebben ingezien. Hij zei: ‘Dit is van de Heere.’ Nooit eerder had ik hem zo vrijmoedig en blij gezien. Zijn gelaat straalde van het licht des hemels, en hij vermaande de gemeente met kracht.” Testimonies, volume 1, 78–80.

Zeker, al deze leerstellige toetsen hangen met elkaar samen, maar het zijn ook toetsen die afzonderlijk kunnen worden geïsoleerd, en zij zijn geleidelijk aan Gods dienstknechten geopenbaard. Er zijn vele kerken die de sabbat van de zevende dag onderhouden, maar die de boodschap van de drie engelen verwerpen. Zij verwerpen de waarheid dat het oordeel op 22 oktober 1844 begon, maar onderhouden toch nog steeds de sabbat. Deze leerstellige toetsen hangen met elkaar samen, maar vertegenwoordigen zes specifieke toetsen.

Zoals zojuist werd geïllustreerd door Joseph Bates, de zeekapitein die volledig vertrouwd was met de sterrenkunde, aanvaardde hij de Geest der Profetie, die hij voordien had verworpen. In december 1844 ontving Ellen White haar eerste visioen en de zevende beproeving deed haar intrede in de beweging.

„De Bijbel moet uw raadsman zijn. Bestudeer hem en de getuigenissen die God heeft gegeven; want zij spreken Zijn Woord nooit tegen. Indien de Getuigenissen niet overeenkomstig het Woord van God spreken, verwerp ze. Christus en Belial kunnen niet verenigd worden.”
Selected Messages, boek 3, 33.

Kort na de grote teleurstelling bekrachtigde zuster White een artikel waarin werd vastgesteld dat Christus op 22 oktober 1844 vanuit het Heilige naar het Allerheiligste overging. Zij beval deze publicatie aan „aan iedere heilige.”

„Ik geloof dat het Heiligdom, dat aan het einde van de 2300 dagen gereinigd moet worden, de Tempel van het Nieuwe Jeruzalem is, waarvan Christus een dienaar is. De Heere toonde mij in een visioen, meer dan een jaar geleden, dat Broeder Crosier het ware licht had betreffende de reiniging van het Heiligdom, enz.; en dat het Zijn wil was dat Broeder C. de zienswijze die hij ons had gegeven in de Day-Star, Extra, 7 februari 1846, zou uitschrijven. Ik gevoel mij door de Heere ten volle gemachtigd om die Extra aan iedere heilige aan te bevelen.” A Word to the Little Flock, 12.

Haar instemming betrof Crosiers beschrijving van Christus' overgang naar het Allerheiligste, maar het artikel bevatte verschillende onjuiste leringen, waaronder de leer van het afvallige protestantisme dat de „dagelijkse” in het boek Daniël Christus' bediening voorstelde. Daarom stelde zij een verduidelijking op, die eerst in 1850 werd gepubliceerd en later werd opgenomen in het boek Early Writings. Daarin stelde zij vast dat „zij die de roep van het uur van het oordeel verkondigden, het juiste inzicht hadden in de ‘dagelijkse’.”

‘Toen zag ik met betrekking tot het “dagelijkse” (Daniël 8:12) dat het woord “offer” door menselijke wijsheid is toegevoegd, en niet tot de tekst behoort, en dat de Heere degenen die de roep aangaande het uur van het oordeel verkondigden, daarvan het juiste inzicht heeft gegeven. Toen er eenheid bestond, vóór 1844, waren bijna allen verenigd in de juiste opvatting van het “dagelijkse”; maar in de verwarring sinds 1844 zijn andere opvattingen aanvaard, en duisternis en verwarring zijn daarop gevolgd.’ Early Writings, 74.

Het onderwerp van „het gedurige” in het boek Daniël werd een symbool van de terugkeer van het adventisme naar de methodologie van het afvallige protestantisme in het begin van de twintigste eeuw, en heden ten dage is het juiste Milleritische begrip van „het gedurige” door de theologen van

het adventisme verworpen. Het is verworpen, ondanks het feit dat zuster White duidelijk aangaf dat de Millerieten gelijk hadden door „het gedurige” te identificeren als de satanische macht van het heidendom. Zij verwierpen de waarheid betreffende „het gedurige” niet alleen in tegenspraak met haar geïnspireerde bekrachtiging dat het begrip van de Millerieten juist was, maar ook in rechtstreekse tegenspraak met haar ondubbelzinnige aanwijzing dat de valse leer die onderwijst dat „het gedurige” de heiligdomsdienst van Christus vertegenwoordigt, werd gebracht door „engelen die uit de hemel werden uitgeworpen!”

‘En daar was broeder Daniells, wiens denken door de vijand werd bewerkt; en uw denken en het denken van ouderling Prescott werden bewerkt door de engelen die uit de hemel waren verdreven.’ Manuscript Releases, deel 20, 17.

Haar diepgaande verwerping van wat het adventisme nu gebruikt als een van zijn „schotels van fabelen” was zo scherp, omdat Daniells en Prescott een symbool van satanische macht (het heidendom) namen en dat symbool toekenden aan Christus’ (Zijn heiligdomsdienst). Dit maakt acht leerstellige toetsen.

De negende toets in de geschiedenis die naar 1863 voert, is de vervaardiging van de tweede tafel van Habakuk in 1850. De pionierskaart van 1843 werd in 1842 vervaardigd en wordt alleen de kaart van 1843 genoemd omdat zij de wederkomst van Christus in 1843 voorspelde. Het bevel om een tweede tafel van Habakuk te vervaardigen werd in 1850 aan Zuster White gegeven. De vervaardiging van de twee tafelen van Habakuk verbindt de geschiedenis van de eerste en tweede engel met de geschiedenis van de derde. In de biografie van haar leven en werk, geschreven door haar kleinzoon, geeft hij een overzicht van de gebeurtenissen die leidden tot de vervaardiging van de kaart van 1850. Hij doet dit door relevante uitspraken van Zuster White te selecteren en in dat overzicht zijn commentaar toe te voegen.

„Bij onze terugkeer naar Broeder Nichols gaf de Heer mij een visioen en toonde mij dat de waarheid duidelijk op tafelen moest worden voorgesteld, en dat dit velen ertoe zou brengen voor de waarheid te kiezen door de boodschap van de derde engel, terwijl de twee voorgaande eveneens duidelijk op tafelen werden voorgesteld. —Brief 28, 1850.

“In dit visioen werd haar ook datgene getoond wat James White moed zou geven om door te gaan met publiceren:

„Ik zag ook dat het even noodzakelijk was dat het blad zou worden uitgegeven als dat de boodschappers zouden gaan, want de boodschappers hebben een blad nodig om met zich mee te nemen, dat de tegenwoordige waarheid bevat om in de handen te leggen van hen die horen, en dan zou de waarheid niet uit het geheugen verdwijnen. En dat het blad zou gaan waar de boodschappers niet konden gaan.—Ibid.

„Er werd onmiddellijk begonnen met het werk aan de nieuwe kaart, en gelegenheid werd geboden om de broeders daarover te berichten in de uitgave van Present Truth die James de volgende maand uitbracht:“

“De Kaart. Een chronologische kaart van de gezichten van Daniël en Johannes, berekend om de tegenwoordige waarheid duidelijk te verduidelijken, wordt thans onder toezicht van broeder Otis Nichols, uit Dorchester, Massachusetts, in steendruk vervaardigd. Degenen die de tegenwoordige waarheid onderwijzen, zullen er zeer door geholpen worden. Nadere kennisgeving betreffende de kaart zal later worden gegeven.—Present Truth, november 1850.

“Tegen eind januari 1851 was de kaart gereed en werd zij geadverteerd voor \$2. James White was er zeer mee ingenomen en bood haar kosteloos aan aan ‘hen die God heeft geroepen om de boodschap van de derde engel te brengen’ (Review and Herald, januari 1851). Enkele vrijgevege giften hadden geholpen in de kosten van de publicatie te voorzien.” Arthur White, Ellen G. White: The Early Years, deel 1, 185.

Sprekend over de kaart van 1843 heeft zuster White vastgelegd dat deze door God geleid was.

“De Heer toonde mij dat de kaart van 1843 door Zijn hand was geleid, en dat geen enkel deel ervan veranderd mocht worden; dat de cijfers waren zoals Hij ze hebben wilde. Dat Zijn hand erover was en een fout in enkele van de cijfers verborg, zodat niemand die kon zien, totdat Zijn hand werd weggenomen.” Review and Herald, 1 november 1850.

Toen zij het licht optekende dat verband hield met het gebod om in 1850 een andere kaart te vervaardigen, verleende zij aan de kaart van 1850 dezelfde goddelijke goedkeuring als die welke met betrekking tot de kaart van 1843 was gegeven, terwijl zij tevens aangaf dat andere kaarten die destijds werden vervaardigd, voor de Heere niet aanvaardbaar waren. Het gebod om een nieuwe kaart te vervaardigen was verbonden met een gebod om een nieuwe publicatie te drukken.

„Ik zag dat het maken van kaarten geheel verkeerd was. Het vond zijn oorsprong bij broeder Rhodes en werd voortgezet door broeder Case. Er zijn middelen besteed aan het maken van kaarten en aan het vormen van ruwe, afstotelijke afbeeldingen om engelen en de heerlijke Jezus voor te stellen. Ik zag dat zulke dingen God mishagelijk waren. Ik zag dat God betrokken was bij de uitgave van de kaart door broeder Nichols. Ik zag dat er in de Bijbel een profetie van deze kaart was, en als deze kaart bestemd is voor Gods volk, als zij voor de één voldoende is, dan is zij het ook voor de ander, en als iemand behoefte had aan een nieuwe kaart, geschilderd op grotere schaal, dan hebben allen die evenzeer nodig.

„Ik zag dat er in broeder Case een rusteloos, ontevreden, onvervuld en ondankbaar gevoel was dat naar een andere kaart verlangde. Ik zag dat deze beschilderde kaarten een slechte uitwerking op de gemeente hadden. Zij brachten een lichtzinnige, ijdele geest van spot in de samenkomst.”

„Ik zag dat de door God bevolen kaarten gunstig op het gemoed inwerkten, zelfs zonder enige verklaring. Er is iets licht, lieflijks en hemels in de afbeelding van de engelen op de kaarten. Het gemoed wordt bijna onmerkbaar tot God en de hemel geleid. Maar de andere kaarten die vervaardigd zijn, vervullen het gemoed met afkeer en doen het meer bij de aarde dan bij de hemel vertoeven. Beelden die engelen voorstellen, lijken meer op duivelse geesten dan op wezens des hemels. Ik zag dat de kaarten dagen en weken lang het gemoed van broeder Case hadden beziggehouden, terwijl hij hemelse wijsheid van God had moeten zoeken en had moeten groeien in de genaden van de Geest en in de kennis der waarheid.”

„Ik zag dat, indien de middelen die verspild zijn aan het uitgeven van kaarten, besteed waren aan het in traktaten enz. duidelijk voorhouden van de waarheid aan de broeders, dit veel goeds zou hebben gedaan en zielen zou hebben gered. Ik zag dat de kaartenmakerij zich als een koorts heeft verbreid.” Manuscript Releases, nummer 13, 359; 1853.

Zij verklaart ondubbelzinnig dat „God betrokken was bij de uitgave van de kaart [van 1850] door broeder Nichols”, en dat er „een profetie [Habakuk twee] van deze kaart in de Bijbel” was. Zij stelde tevens vast dat „de kaarten” [meervoud; 1843 en 1850] die „door God waren verordend, een gunstige indruk op het verstand maakten, zelfs zonder uitleg.” Habakuk twee gebod de Millerieten het gezicht duidelijk op tafelen te stellen (in het meervoud), opdat hij die de twee kaarten las, heen en weer kon gaan in Gods Woord. De goddelijke kaarten hadden geen toegevoegde verklaringen nodig, zoals wel het geval was met de vervalste kaart van Uriah Smith uit 1863.

Toen antwoordde de HEERE mij en zei: Schrijf het gezicht op en stel het duidelijk op tafelen, opdat men het in het voorbijlopen kunne lezen. Habakuk 2:2.

De tiende beproeving vormt het onderwerp van dit artikel. Met betrekking tot de tien beproevingen waarnaar Mozes in Numeri hoofdstuk veertien verwijst, geven de Hebreeuwse geleerden en andere theologen verschillende gissingen over welke gebeurtenissen uit de geschiedenis vanaf de verlossing aan de Rode Zee tot aan de opstand van de tien verspieters daarmee bedoeld zouden kunnen zijn. De opstandigheid in die geschiedenis biedt enkele variaties waaruit men kan kiezen, maar het staat vast dat de tiende beproeving het begin markeert van veertig jaar van dood door geleidelijke uitputting in de woestijn, totdat alle opstandelingen die de leeftijd van verantwoordelijkheid hadden bereikt, gestorven waren.

Evenzo zouden sommigen bezwaar kunnen maken tegen mijn keuze van deze tien leerstellige toetsen, want er kunnen variaties zijn die beter lijken dan wat ik hier uiteenzet. Dat gezegd zijnde, is de tiende en laatste toets even duidelijk als de opstand van de tien verspieters. Het was de verwerping van de zeven tijden van Leviticus zesentwintig. Er zijn verscheidene profetische bewijzen om deze identificatie te staven.

In het volgende artikel zullen wij beginnen die profetische getuigenissen te identificeren die de vaststelling ondersteunen dat de zeven tijden van Leviticus zesentwintig het tiende en laatste falen van het Laodiceaanse adventisme vormen.

„Wanneer de kracht van God getuigenis aflegt van wat waarheid is, dan moet die waarheid voor altijd als de waarheid blijven staan. Geen latere veronderstellingen, die ingaan tegen het licht dat God heeft gegeven, mogen worden gekoesterd. Er zullen mensen opstaan met uitleggingen van de Schrift die voor hén waarheid zijn, maar die niet de waarheid zijn. De waarheid voor deze tijd heeft God ons gegeven als een grondslag voor ons geloof. Hij Zelf heeft ons geleerd wat waarheid is. De één zal opstaan, en daarna weer een ander, met nieuw licht dat in tegenspraak is met het licht dat God heeft gegeven onder de bevestiging van Zijn Heilige Geest.”

„Enkelen leven nog die de ervaring hebben doorgemaakt welke werd opgedaan bij de vestiging van deze waarheid. God heeft in genade hun leven gespaard, opdat zij de ervaring waardoor zij zijn heengegaan, telkens opnieuw zouden herhalen tot aan het einde van hun leven, evenals de apostel Johannes deed tot vlak voor het einde van zijn leven. En de standaarddragers die in de dood zijn gevallen, moeten spreken door de herdruk van hun geschriften. Mij is onderwezen dat op deze wijze hun stemmen gehoord zullen worden. Zij moeten hun getuigenis afleggen aangaande wat de waarheid voor deze tijd inhoudt.

‘Wij mogen de woorden niet aannemen van hen die komen met een boodschap die in tegenspraak is met de bijzondere punten van ons geloof. Zij brengen een massa Schriftplaatsen bijeen en stapelen die op als bewijs rondom hun beweerde theorieën. Dit is gedurende de afgelopen vijftig jaar telkens weer gedaan. En hoewel de Schriften Gods Woord zijn en geëerbiedigd moeten worden, is de toepassing ervan, indien zulk een toepassing één pilaar verplaatst uit het fundament dat God gedurende deze vijftig jaar heeft staande gehouden, een grote vergissing. Hij die zulk een toepassing maakt, kent niet de wonderbare openbaring van de Heilige Geest, die kracht en nadruk gaf aan de vroegere boodschappen die tot het volk van God zijn gekomen.’ Selected Messages, boek 1, 161.